

PJÄSEN

MIO MIN MIO
RASEBORGS
SOMMARTEATER

Regi och manus Bobo Lundén efter text Astrid Lindgren kapellmästare Lotta Ahlbeck scenografi Petri Horttana m. fl.
Ljud- och ljus Baba Sjöblom kostym Anna Idman och Lotta Lerviks
I rollerna Julia Hellén, Putte Ruokolahti, Jennifer Karlsson, Peppe Krook, Kåre Collin, Janne Gustafsson, Dan Idman, Katti Riski m.fl.

Brunnen som viskar. Mio (Julia Hellén i rött) och Jum-Jum (Putte Ruokolahti, till höger i blått) lyssnar på Brunnen som viskar i natten tillsammans med Jiri (Catrine Krusberg, t.v.) och hennes syskon. Brunnen, liksom riddar Katos borg, består av medlemmar av berättarkören.

Foto: Chris Senn

Vuxen och ambitiös Mio

Raseborgs sommar-teater utmanar med japanskinspirerad "Mio, min Mio" där Pargasbon Putte Ruokolahti spelar Jum-Jum.

Jenny Jarlsdotter
Wikström | jenny.wikstrom@fabsy.fi

"Mio, min Mio" hör till de Astrid Lindgren-berättelser som filmatiserades på åttiotalet och filmversionen har etsat sig fast på näthinna hos många. När Raseborgs sommar-teater tar sig an Lindgrens första fantasyepos vänder man filmens estetik ryggen och gör en berörande

och utmanande uppsättning om vänskap och mod.

Blott nioårige Bo Vilhelm Olsson (**Julia Hellén**), före detta barnhemsbarn, förs bort från en olycklig tillvaro i fjärran, där han får träffa sin Fader Konungen (**Peppe Krook**) och blir prins Mio. Mio måste tillsammans med sin bästa vän Jum-Jum (Pargasbördige **Putte Ruokolahti**) besegra den onde Riddar Kato (**Janne Gustafsson**) i

shogun-utstyrsel), som terroriserar Landet i fjärran. Här finns paralleller till både **Tolkienes** Ringarnas herre och till Harry Potter.

Men Raseborgs sommar-teaters uppsättning av "Mio, min Mio" är inte bara berättelsen Mios förvandling och hans kamp mot Riddar Kato, utan även en kommentar till vad teater, särskilt sommar-teater av amatörer, kan vara och kan bli.

I Raseborg rör sig Mio

och Jum-Jum på en nybyggd, minimalistiskt vacker scen med en kör som följeslagare och Raseborgs ruiner i fonden. Berättarkören är ett riktigt smart drag av konstnärlige ledaren och regissören **Bobo Lundén**, känd som sommar-Pargasbo och Teaterboulage-regissör. De sammanlagt elva gråklädda berättarna får med kroppar och röster forma moln, hästen Miramis, vågor, berg, Riddar Katos borg, de bortrövade barnen och mycket mer. Dessutom uttrycker kören på ett gammalgrekiskt vis Mios inre monolog och beskriver dessutom vad han och Jum-Jum ser och upplever.

Jag imponeras särskilt av hur den japanskinspirerade scenografin (av Lundén) och **Petri Horttana** m.fl.) och berättandet stöder varandra. När teater är som bäst låter den åskådaren projicera ett färggrant fantasilandskap på en nästan tom scen. Så sker i "Mio, min Mio". Många i

publiken kan berättelsen från förut och har redan en egen bild av Landet i fjärran, Döda skogen, Landet utanför och Katos svarta, svarta borg. På det här sättet får åskådaren behålla sitt eget fantasilandskap – eller skapa ett.

Kapellmästare Lotta Ahlbeck och teaterorkestern **Øs** förtjänar särskilt beröm. Musiken består av nordisk folkmusik, **Ale Möller**, **Värttinä** och **Israel Kolmodins** sommarsalm får skapa det musikaliska landskapet. Arrangemangen är snärtiga och det nya ljudsystemet får musiken att låta suggestiv och bra. Balansen mellan musik och dialog flyter mödölost.

"Mio, min Mio" tar risker, sticker ut hakan. Sommar-teater gjord av amatörer kan vara en byalek där föreställningarna handlar om att se gamla bekanta i nya skådespelarkläder, men den dimensionen utesluter absolut inte konstnärlig ambition.

I bästa fall uppmuntrar amatörteaterns genomsläpplighet till dialog och förnyelse.

Risken som den här uppsättningen av "Mio, min Mio" tar är stor – publiken måste gå med på att berättarkören byter form och blir hästen Miramis för att sedan bli till vågor nästa minut. Publiken måste också gå med på det långsamma berättartempot, de klassiska Lindgrenska upprepningarna och även acceptera det faktum att Mio och Jum-Jum faktiskt är barn – inte tonåringar eller unga vuxna. Men det är just det som är poängen med fantasy – att spränga gränser och kullkasta förväntningar.

I en ÅU-intervju för ett antal år sedan sade regissören Bobo Lundén att teater är lek på blodigt allvar. Det sammanfattar intrycket av "Mio, min Mio". Bra teater tar risker.